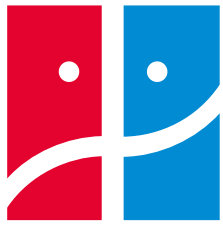

SOBOTA 5. 3. 2016 | 25 Kč | FACEBOOK: ZRCADLENÍ

ZRCADLENÍ

LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

Divadelní pecka

K

TATO HRA
DIVÁKA
ZASAĤNE..

..BA UPEŘÍ-
SÍLOU SVÉ
NÍTERNÉ VÝPOVĚDI..

Zív

ZZ

HUSTÝ!

Vážení přátelé, první divadelní den utekl jako voda a naše redakce vám přináší recenze, postřehy a rozhovory s protagonisty prvních dvou soutěžních divadel. V našem časopisu naleznete též fotografie naší nové fotografky Věry Drápalové, ženy samotného ředitele Vrchlického divadla, Vladimíra Drápala. Tu jsem oslovil především proto, že se jako amatérská fotografka stále častěji zářívá lounským kulturofilům do paměti, především díky makrofotografiím přírody, a také díky zaznamenávání lounského uměleckého dění, které se výrazně točí kolem hudební scény. Věra ve svých fotografiích zachycuje nejen dramatické pozice muzikantů vydávajících všechny své síly na přenášení emocí pomocí hudebních nástrojů, ale ve velké míře i ty, kteří emoce muzikantů vstřebávají. A samozřejmě i ty, kteří veškeré emoce již vstřebali, a klidně si užívají odpočinku, někdy ještě během emocionálního vyjadřování hudebníků. Věřím Věře, že se jí stejně kvalitním způsobem podaří zachytit i emocionální vyjadřování soutěžících herců, ačkoli musím kriticky podotknout, že ne každý z nich je dává na odiv. A popravdě, znám to také, někdy například stačí zapomenout na přípitek před představením, a už se člověk na jevišti tolik neodvážá. Nebo naopak, na přípitek před představením si vzpomene možná moc brzy, a pak je tak odvázaný, že z jeviště moc vylézá. Emocionálně i fyzicky.

Dalším důvodem pro mé rozhodnutí přenechat práci fotografa někomu jinému, zkušenějšímu, byla také vytíženost během organizování chodu redakce. Vzhledem k profesi grafika mi tak už před pár lety spadlo do klína, nebo spíš na hlavu, sázení celého časopisu. A po loňském ročníku, kdy jsem okusil pozici šéfredaktora, sazeče a fotografa najednou, jsem se rozhodl - jak jsem již uvedl - jedné funkce se zbavit. Kéž by tak učinili někteří z našich papalášů, že? Právě práce fotografa dokáže během tvorby Zrcadlení spolknout obrovské množství času.

Z některých pohybově velmi rozmanitých představení jsem přinášel více než sto fotografií. Přitom do samotného Zrcadlení jsme využili maximálně pět nejlepších, což ne vždy bylo tak jednoduché vybrat. Netajím se tím, že vloni jsem si jak po divácké, tak po fotografické stránce nejvíce užil představení českolipského Divadelního klubu Jirásek, Maratův Sade. Bohužel jsou i představení, kdy vyfotíte pár stejných fotografií, za které jste rádi, že je vůbec máte. Co dodat? Věříme, že se nové fotografce dobře povede, a že se jí podaří zachytit všechna představení v nejvyšší opravdovosti.

JAN PETRŽILKA
ŠÉFREDAKTOR

OPRAVA

V předchozím vydání Zrcadlení se nám do textu dostaly chyby, omlouváme se.

Tento bulletin vzniká v tak velké rychlosti, a je často obtížné se chyb vyvarovat. Děkujeme za pochopení.

Pavle Umhřohové a souboru MHD se omlouváme, že u představení Když básník, tak prokletý se v předešlém čísle objeví na straně 6 chybný název souboru.

Michale Ildice Benešové se omlouváme, že v předešlém čísle bylo její jméno uvedeno chybně. Nešlo však o chybu ve jméně Ildika.

OBSAH

ROZHOVOR

Co na to pan ředitel? 4
S Vladimírem Drápačem se letos do hlubin kultury vypravil Jan Petržílka

PROFILI

GAML: Mirvald 6
Hana Gruntová Kolingerová vám přiblíží výstavu významného lounského umělce

RECENZE

Tak zase za rok, dámy 7
DS Klouzák Postoloprty
Groteska na motivy hry „Poslední večere“ Pavla Trtílka.

RECENZE

Odjezd nejistý 10
DS Havlíček Neratovice
Někdy i dobře vychlazená limonáda může příjemně osvěžit.

ROZHOVOR

Petr Pidrman nejen o moderování 13
Mužský článek ze slavné moderátorské dvojice loňských ročníků Divadlení se svěřil naší redakci

ZÁBAVA

Pro chytré hlavy 16
Vámi natolik oblíbené luštěnky.

REDAKCE

Šéfredaktor: Jan Petržílka

Redaktoři: Michala Ildika Benešová, Lenka Brabencová, Vratislav Filípek, Eva Hájková, Amálie Hrdinová, Eliška Chimalová, Barbora Jermanová, Olga Knoflíčková, Václav Kučera, Marek Mikulášek, Vojtěch Petržílka, Václav Vích, Kateřina Volánková, Jan Žižka

Fotografka: Věra Drápalová

Grafická úprava a sazba: Jan Petržílka

Komiks: Kryšpín Anděl

Korektorka: Romana Anna Novotná, Markéta Kubalová

Spolupracovníci: František Bartoň, Rostislav Glazer, Ondřej Kunc, Martin Vojtěch

Navštivte nás na facebookové stránce **Zrcadlení**, kde najdete další fotografie a postřehy.

Co na to pan ředitel?

Vladimíre. Vidím, že si listuješ prvním pátečním vydání Zrcadlení v historii. Moje první otázka: Jak vnímáš již druhou dekádu Divadlení? Zlepšilo se nebo zhoršilo? S čím počítáte do budoucna?

Má to dva úhly pohledu. Když jsme začínali, bylo to velké dobrodružství, vlastně jsme něco hledali, a bylo to dost napínavé. Učili jsme se, že teď už běží takřka samo. Což neznamená, že to bylo horší nebo lepší, dramaturgii se snažíme pořád vylepšovat. Divadlení pro mě nemá ale jiný smysl než setkání lidí, které baví divadlo. My se bráníme (a když říkám my, myslím tím lidi, kteří Divadlení pořádají) vnímat to jako soutěž. Nejsme příznivci soutěží v umění a kultuře vůbec. Takže jak jsem řekl, je to především radost a setkání lidí, kteří mají rádi divadlo.

Nemyslíš, že po té době, po kterou Divadlení existuje, neaspíruje na postupovou přehlídku?

To si právě nemyslím. Současný charakter je zatím v rovině "doporučující", t.j. že nemůžeme přímo nominovat. Ti divadelníci, umělci, básníci a hudebníci, kteří chtějí soutěžit a vyhrát, jdou vlastně proti smyslu umění. Umění má být především osobité a má si najít lidi, pro které je dobré, a ne se tlačit na stupně vítězů. To pak není umění, ale závod, a my nejsme sportovci.

V Lounech se nedávno otevřel nový kulturní dům Zastávka, jenž spadl pod tvá křídla. Jak se ti daří udržovat chod divadla, galerie a kulturního domu?

Je to vlastně takový kulturní trojboj, abych zůstal u té sportovní terminologie. Zastávka má úplně jiné parametry, co se návštěvních i programu týče. Zastávka je pro mě v podstatě taneční sál, kam lidé spíše jednorázově přijdou a "vyřadí se" se na ples jednou, dvakrát za rok. Divadlo je místo, kam lidé přijdou, a zase se tam vrací, třeba i několikrát měsíčně. Oproti tomu galerie je naprosto svébytný prostor, který slouží k prezentaci výtvarného umění. Její význam je možná větší, než si zatím myslíme, ale to ukáže až budoucnost. Každý prostor má jiné fluidum, nicméně se propojují v takovou konklávu kultury.

Když už jsme u GAMLU (Galeria města Louny), v současnosti se zde odehrává

Vladimír Drápal před replikou zmizelé Sýkorovy protipožární opony Vrchlického divadla. Dočká se nakonec toto unikátní dílo přenesení na piazzettu?

historicky nejúspěšnější výstava Vladislava Mirvalda, která dokonce předčila i loňskou výstavu Františka Skály – Podlesee. Můžeš nám k tomu říct něco víc?

Předčila jak Skálu, tak dokonce i první výstavu Linhart, Mirvald, Sýkora – Spolu, která GAML velmi úspěšně odstartovala. Výstava Vladislav Mirvald – ze soukromých sbírek je specifická především tím, že pochází z lounských soukromých sbírek jeho žáků, spolužáků, kolegů a kamarádů. Dokonce jsou mezi nimi i tři svatební dary, což znamená, že většinu výstavy tvoří opravdu nikdy nevystavená díla. Pro odbornou veřejnost je velkým překvapením Mirvaldova pracovitost v hledání vlastních cest. Kolekce, která je zaměřená na plátina a geometrii, je velmi vyrovnaná a unikátní, což dokazuje i návštěvnost. Rámcově 700 až 800 lidí je i několikanásobné množství, než u některých jiných výstav.

Nemyslíš si, že v současné době jsou galerie tak trochu passé? Nemělo by umění spíše zasahovat více do veřejného prostoru, například na ulici? Nemyslím Street Art, ale kvalitní umění.

Nevím, jak moc koho zajímá, co je kvalitní umění. Umění je na okraji zájmu. Třeba obraz je úplně jiná forma umění než diva-

delní hra, kde je deset, dvacet lidí na podiu, nebo koncert, kde je na podiu lidí pět a všichni táhnou za jeden provaz. Obraz je – pro mě – souboj člověka s plátnem, je tam energie a úplně jiný příběh. Jeden můj přítel říká, že každý obraz je modlitba. Každý obraz je originál, na rozdíl od koncertu nebo divadelní hry, které zopakuješ dvacetkrát. V tom je síla výpovědi obrazu, ta tě může oslovit, anebo nemusí. Obraz je zkrátka jiná, sólová, umělecká disciplína.

Já jsem se spíš ptal, jestli není lepší to umění (ten obraz) vystavit někde venku? Možná víš na co narážím?

Nevím, na co narážíš, ale podívej se, jak dopadlo tvoje piano, které stálo venku.

To je ale něco jiného.

Není. Ta věc musí být nějak chráněná. Výstava musí mít také nějaký koncept, takže musíš vystavit deset, dvacet třicet děl, k čemuž se hodí více galerie než například ulice.

Nemyslím, že by se měly obrazy takové váhy vystavovat někde na ulici. Ale spíš jestli by třeba piazzetta před divadlem nemohla být zrovna ta opona? Což vlastně je umění na ulici...

Ale tak to má být. To je ten záměr. Není to ale otázka na mě, spíš na to, co představitelé města z toho města chtějí udělat. V případě Loun mám pocit, že je naprosto nedocenené to, co tady je. A tím nemyslím piazzettu, ale spíš to, že tu vznikl výtvarný směr, na kterém Louny mohly už před dvaceti lety postavit nějakou svoji charakteristiku, jinakost, a s ní pracovat. O to po celou tu dobu v podstatě nebyl zájem. A GAML je k tomu můj osobní příspěvek - já jsem ho vymyslel, tam byla původně divadelní kotelná; znal jsem jak Linhartu, který mi dával soukromé hodiny filozofie, tak Mirvaldu, chodil jsem k Sýkorovi... Takže je to můj příspěvek k tomu, aby si Louny uvědomily, co tady mají. To, že si to dosud neuvědomily, vlastně nic neznamena - když to nebude letos, bude to za pět, za třicet let... Pak se i práce GAMLu docení.

Kdyby bylo umění víc dáváno na odiv – ať už to bude piáno na ulici, koncert lounských kapel nebo ta piazzetta před divadlem, tak si ho lidi všimnou; každý školák, který půjde kolem, se nad tím nějak zamyslí...

Podle mě je základní chyba ve školách, kde učitelé nevedou žáky k tomu, aby se zamysleli nad tím, co to umění je. Já vím, že zrovna Mirvald jezdil se svými žáky po galeriích, bral je do divadla. Taký vychoval řadu lidí jako je malíř Čása, Zorner, fotografové Kukla či Bouda... To jsou všechno lidé, kterým Mirvald jako středoškolský profesor otevřel oči. Tohle dneska úplně chybí. Učitelé by měli říkat, proč mají studenti chodit do divadla, do galerií, proč je to zajímavé a měli by tam chodit s nima. Tahle osobní aktivita úplně vymizela, dneska odučí a nazdar.

Myslím si to taky. Je to škoda.

Nevím, jestli se dá říct, že taková je doba... Ale například když učitelé s dětmi jdou sem do divadla, tak si to musejí odepsat a ty hodiny se jim nezaplátí. Myslím, že ta chyba je systémová. Problém je, že se děti k té esenci umění nevedou od mládí. Citlivý člověk si to najde, ale kolik je citlivých lidí... Velice málo.

Důležité je, aby i rodiče vedli své děti, že?

Ano, to je jedno, jestli pedagog nebo rodič. Ale prostě chybí impuls pro mladého člověka, aby se o to zajímal. Jeho to prostě nezajímá, protože divadlo je oproti počítačové hře nesmírně pomalé a nudné. O obrazu ani nemluvě!

Výstavu si prohlédl herec Petr Nárožný.

Čím by se tedy dali mladí lidé přitáhnout k umění?

Na to neumím odpovědět, těch jednotlivých drobností je celá řada. Teď jsem tu dělal koncert mého spolužáka Ládi Křížka. Koncert byl vyprodaný, Láďa z toho byl nervózní, i když ve své době byl opravdu velká hvězda. A potom říkal, že přišla spousta lidí, které už mají dospělé děti, takže si na umění našli čas. Tak to je jedna parta lidí, kterým je čtyřicet, padesát, a ti se do divadla vrací. Ale ty mladé lidi k tomu prostě nikdo nevede a komerce, která na ně ze všech stran doléhá – televize, počítače, časopisy, reklamy - je svádí na scestí. Takže každý si tu cestu k umění musí najít sám. To těžko může suplovat někdo cizí. Buď na to člověk slyší, nebo ne. Buď ti to něco dá, nebo nedá. Zájem společnosti není preferovat kvalitní umění, to je zdlouhavý proces. K umění musíš mít vztah, musíš s ním vyrůstat, snažit se umělce pochopit, podpořit ho... To je zkrátka práce na celý život. Dnes místo umění vzniká produkt. A zájem společnosti je produkt co nejrychleji prodat, a až to opadne, tak co nejrychleji přijít s novým produktem. Společnost preferuje produkt v lásce, v politice, v autech, v jídle... Neexistuje žádný vztah k věcem. Dřív jsi měl jedno auto na celý život, dneska ti reklama říká - máš dva roky starý auto, kup si nový, ať nejsi mimo. Lidi si kupují věci, které nepotřebují. Já žádné produkty ne-

Vladimír Drápal a Jan Petržilka diskutují o Mirvaldových obrazech.

Vladimír Drápal vykládá o dílu Vladislava Mirvalda návštěvníkům galerie. Ti jej se zájmem sledují.

kupuju, takže jsem asi mimo a zpomalnej, ale zato šťastnej.

Děkuju.

GAML: Mirvald

Dcera Vladislava Mirvalda, Věra Mirvaldová během přednášky o díle svého otce.

Louny jsou bezesporu městem s velmi zajímavou intelektuální historií. V kulisách druhé světové války se zde rodí společenství lidí, jejichž životy vytvoří nová místa na kulturní mapě rozprostírající se nejen daleko za samotné město, ale i přes celou českou krajinu. Jednou z těchto osobností je výtvarník a protagonista konstruktivního umění Vladislav Mirvald.

Právě v těchto dnech můžeme shlédnout unikátní výstavu, která prezentuje Mirvaldova geometrická díla – křivky, válce a zátiší. Galerie města Loun, jejímž posláním je hodnotit a nadále udržovat výtvarnou tradici města, tak zároveň oslavuje páté výročí svého založení. Výstavu, na jejíž koncepci spolupracovala Věra Mirvaldová, můžeme navštívit do 23. března 2016.

Vystavený soubor je mimořádný především tím, že díla lze jinak obdivovat pouze při osobní návštěvě některého z lounských. Jedná se tedy o obrazy ze soukromých sbírek a naprostá většina děl bude vystavena zcela poprvé. Tohle je prostě „lounská záležitost“, společenská událost zvláštního druhu, která ukazuje propojení umělce se svým městem.

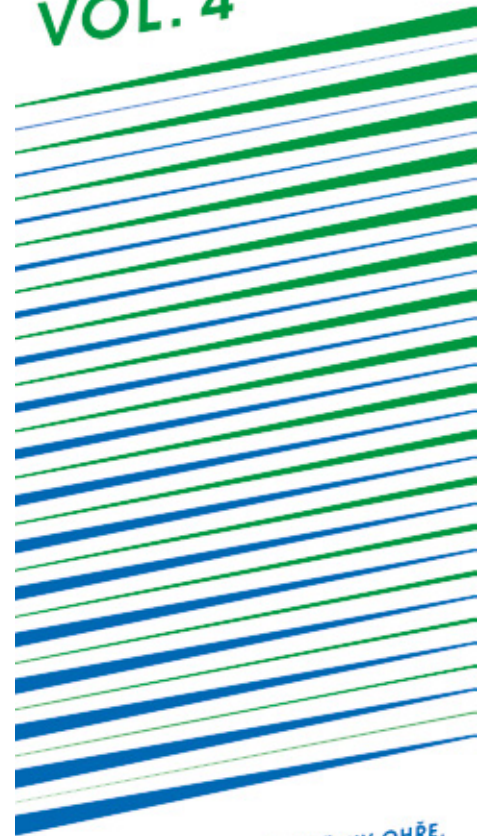
Mirvaldova tvorba jako celek není pouze konstruktivisticky orientovaná.

Zaujímá naopak velmi široký rejstřík přístupů, témat i metod práce, od „kaňkáží“ a „zmrzláží“, „aperspektiv“ či „cylindrů“ a „undulací“ až po malby krajiny, zabíjačky či zátiší z geometrických tvarů. Řada z nich se u Mirvalda objevuje v inspirativních šedesátých letech, slibujících větší svobodu myšlení i dobrodružství nových cest.

Vedle své rozsáhlé volné tvorby se Mirvald věnoval i dalším činnostem, které kultivovaly lounské prostředí. Známé je především jeho pedagogické působení na gymnáziu v Lounech, kde učil mimo jiné výtvarnou výchovu a geometrii, nebo v Galerii Benedikta Rejta, kde pracoval jako restaurátor a fotograf. Je také mimo jiné autorem bohaté fotodokumentace, grafických úprav publikací, návrhů emblémů či sběratelsky orientovaných textů.

A právě důraz na sepětí Mirvalda a Loun je zde důležitý. Mirvald aktivně spoluutvářel život ve městě a zanechal po sobě rozsáhlé dědictví, které má potenciál vytvářet identitu místa, genius loci. Zanechává tím také výzvu pro současné obyvatele města Loun.

ČIŠTĚNÍ BŘEHU ŘEKY OHŘE VOL. 4

JIŽ TRADIČNÍ ČIŠTĚNÍ BŘEHU ŘEKY OHŘE.
POJĎ ČISTIT S NÁMI!
3. dubna 2016 11.00
sraz u Loutkového divadla
Pod Cukrovarem 832, 44001 Louny

Divadelní soubor Klouzák Postoloprty: Tak zase za rok, dámy

V pátek 4. března, hned po zahájení Divadlení v Lounech, se první inscenace ujal divadelní soubor Klouzák z ne-dalekých Postoloprty, a to hrou „Tak zase za rok, dámy“ v režii Pavla Panenky. Je to v historii úplně první účast tohoto divadelního souboru na lounském Divadlení. Ale přejděme rovnou k věci, a to k recenzi, coby z pohledu diváka.

Celá hra začala pohledem na scénu, tedy byt. Zde jsme mohli zahlédnout první - a vlastně i hlavní - postavu, paní Majerovou. Paní Majerová je vdova a vyhořelá spisovatelka, která nemůže najít inspiraci k tvorbě. Hned na začátku naznačuje, jakým směrem se bude děj ubírat – setkání sedmi vdov, jejichž manželé zemřeli při stejné nehodě (při pádu lešení). Paní Majerová z toho nadšená není, jelikož jsou ostatní vdovy jaksi osoby nižšího IQ, než jaké má paní Majerová, a stále jí vrtá hlavou, jestli ji vůbec mají rády. Proto si povolá pana Františka, aby nainstaloval skrytou kameru a nahrál, jak se dámy chovají mimo její společnost. Po pár minutách úmorného dialogu Majerové a Františka na scénu nastupuje partička šesti dam a paní. V tomto okamžiku paní Majerová projevuje nezájem k celé návštěvě. Šest vdov se po „vřelém“ přivítání Majerovou divákům nevědomky představuje, a to svými zájmy. Tato chvíle je na celém představení nejzajímavější (člověka si přeci zapamatujete podle toho, co dělá a ne podle toho, jak se jmenuje – například „ten Slovák z Agrofertu“ nebo „ten hipster z Hradu“). Takže nyní tu máme postarší dámu s kočičkou Amálkou, poté ženu, která není ženou, dále vychloubačnou paní, vyhastrošenou ženu, která by vám ukradla trenýrky zpod kalhot, záhadnou paní, o které se nic neví, a nakonec tedy paní Majerovou. Během hry si dámy povídají, o tom, co přečetly v bulváru, ládují do sebe jednu jednohub-

Žena, která není ženou, ukazuje ženám, že není ženou, a při zpovědi odhaluje zpod sukně své tajemství.

ku za druhou a nic se neděje. Vtom pan František odkopne kočičku (nebojte se, je plyšová) pryč. V tuto chvíli se paní Majerová začne svíjet v bolestech rozohněného žlučníku, aniž by cokoliv pozřela. Majerová s Františkem tedy prohlásí, že pojedou do nemocnice, a ať si tedy dámy užívají občerstvení, že jsou hned zpět. Ženy se nechají přemluvit a v bytě tedy zůstanou. Jenomže toto bylo součástí plánu Františka a Maje-

rové, a to ponechat ony dámy o samotě. Ve finále jsou vdovy zamčené v cizím bytě, aby neuprchly. Celou situaci vyhodí majitelka Amálky, která najde mrtvolu kočičky a začne s ostatními dámami spekulovat, jak vlastně zemřela. Nakonec se všechny vdovy shodnou na tom, že je chtěla hostitelka otrávit. Vdovy zmatkují, pláčou, až nakonec katolička prohlásí, že by se všechny měly vyzpovídat ze svých

Žena posedlá svou kolegyní Sylvou při zpovědi pokleká.

Žena, která není ženou holduje pití červeného vína, František sice pořídil i bílé, ale to není dobré na krvinky.

Ženy sledují jiskru ve víně, dalším prožitkem pití vína je vůně pokáceného ořechu a pravda na dně.

Žena, která není ženou se při zpovědi nejprve ostýchá, podobně jako její spoluvdovy, později se však rozpovídá.

Spisovatelka Majerová a František kují pikle. Nad ostatními ženami mají inteligenčně poněkud navrch.

Žena katolička a žena závislá na Sylvě se společně modlí za odpuštění, jsou přesvědčeny, že jsou otráveny.

hříchů. A tak nejspíš začíná zápletka. Ženy se postupně zpovídají a jsme svědky různých přiznání. Katolička pracovala jako kurtizána, majitelka Amálky neměla svou kočičku vůbec ráda, další paní se přiznává ke krádežím a tak dále. Zkrátka nic zajímavého, až do chvíle, kdy se žena, která není ženou, přizná, že není ženou. Otočí se zády k divákům, stáhne spodky a zvedne sukni směrem k aktérkám, aby jim ukázala svou maličkost. Po této scéně se vrátí Majerová i s Františkem. Bez sebevětších emocí vysvětlí, že v bytě zamkla jen tak ze zvyku

a jídlo otrávené nebylo. Následně se ostatní ženy v klidu zvednou a odchází z bytu také. Na závěr si paní domácí sedne k urně svého zesnulého manžela a my se dovídáme, že pád lešení, který zabil všechny manžely, zavinila právě Majerová. A aby toho nebylo málo, dodává, že pád konstrukce pana Majera nezabil, jelikož byl ve druhém patře se svojí milenkou a klepla ho pepka. Takže abych to vše shrnul. V podstatě vzato nemohu říci, že se mi představení líbilo. Chvilími jsem se smál, ale celou inscenaci zachraňovali pouze dva výrazní herci.

Možná, že kdyby zde byly pouze majitelka Amálky a žena, která není ženou, bylo by to velice zajímavé představení. Bohužel musím konstatovat, že by to chtělo dokonalejší pointu, jak už jsem výše zmiňoval. Takže jsem vlastně i rád, že představení mělo hodinku. Být to o kousek delší, vsadím se, že polovina diváků odejde. A to by nebylo dobré ani pro jednu stranu. Takže snad zase za rok, dámy.

HODNOCENÍ POROTY

Porota byla s původní předlohou „Poslední večere“ Pavla Trtílka dobře seznámena, očekávali tedy i od inscenace souboru Klouzák podobný prožitek. Aby mohli svoje pocity z porovnání originálu a dnešního představení adekvátně posluchačům komunikovat, shrnul na začátek předseda komise Milan Strotzer děj a kouzlo Trtílkovy hry. Na jednotlivé rozdíly mezi verzemi upozorňovali dále i ostatní členové komise.

Začínající předseda komise předkládá výhradně konstruktivní kritiku ohledně zdůraznění point, lepšího timingu a celkového zvýšení komediální hodnoty. Navrhuje: „Já k tomu mám takové připomínky, je to jeden slovní gag za druhým, tam nejsou sekvence, které by nevedly ke slovnímu gagu. Chce to ale správně načasovat, vždycky si dát pauzičku – raz, dva, tři – a teprve pak to zajiskří. Ale nemůžu to narušovat něčím jiným, nemůžu tam vadit žádná další akce.“

Zatímco předseda obezřetně krouží kolem horké divadelní kaše, jeho kolegyně Petra Kohutová posluchačům na rovinu řekne, co chtěl předseda říct, ale neřekl to přímo. Souboru vytýká hned ze začátku špatnou volbu hry: „Moje rada by byla vybrat si něco jiného. To je první věc. Už jenom z toho dů-

vodu, že je ta hra napsaná pro osm ženských a je to o tom, jak se ženský chovají mezi sebou, jak si dokážou obrazně rozbíjet dršku, jak jsou na sebe jedovatý, jak jsou na sebe hnusný – tohle žádná ženská neudělá před chlapem. V tom období, kdy je tam František, se váš projev nijak neliší od toho, kdy odtamtud vypadne.“ Stejně tak porota kritizuje i obsazení výhradně ženské role mužem: „Vy jednu ze vdov obsadíte chlapem a považujete za tajemství, že se vám na konci odhalí – ten divák to celou dobu ví, ten by se měl přece dozvědět něco nového.“ Největší problémy měli ale členové poroty s krizí identity samotného představení. Jak z plakátů, tak ze zhlédnutí nebylo zcela jednoznačně možné určit, zda se jedná o frašku, grotesku, nebo dokonce konverzační komedii. Kromě nejednoznačnosti charakteru také tématu vytýkali odklonění od předlohy, která byla naopak nerealistická. Předloha nabízela obrovský potenciál, který však zůstal v mnoha aspektech nevyužitý.

Porotci ale dokázali najít i jasná pozitiva a shodli se na talentu a schopnostech skupiny. Předseda Milan Strotzer poznamenává: „Na jevišti vidím herce, kteří zvládají do značné míry řemeslo – že dobře mluví. V zásadě vidím docela šikovný herecký oddíl.“ Petra Kohutová například vypichuje moment, kdy

se dle diváků vše podařilo: „Vycházely vám tam některé věci, kdy jste se přestaly pitvořit a hrát svoji figuru, ale byly jste tam spolu. To byl třeba ten moment s vínem – všechny jste tam stály a sledovaly a najednou jste tam byly spolu a diváky to zajímalo.“

Ve většině případů porota shledala herecké výkony příliš extravagantními, jako by herci snad hráli až příliš, především v situacích, kdy měli zářit ostatní. „Potřebovali byste ukáznit, a to všechny. Protože vy tam hrajete každá svoje najednou a ta pointa úplně uniká. Tam je spousta skvělých fórů. Jenže tam sedí tři další a hrají jako o život svoji figuru, a pak to vypadá, že jsou stejně důležité, a divák na to kašle. Proto se dneska moc nesmáli, nemělo to pointu.“ dodává porotkyně.

Soubor namítá, že hru vytvářeli s uvážením především pro jejich postoloprtské publikum, které divadlo navštíví spíše pro legraci. Porota souhlasí a i přes veškerou kritiku dokázala ocenit odvážný pokus skupiny Klouzák, poděkovala členům souboru a se zájmem se jich vyptávala na původ nápadu a na proces tvorby. Zamrzela ale nevyužitý potenciál předlohy, protože toto provedení se tak vzdaluje od porotou oblíbené předlohy, že skupinu raději žádá, aby o ní autora spíše neinformovala.

ROZHOVOR

Jestli můžu, tak bych začal.

1. Já jsem myslela, že bych se vnutila na zítra..
2. To už musí zejtra vyjít, voni to musej vytisknout.
3. No tak, neruš ho, má zapnutej diktafon!

Jak velký podíl na tvorbě postav jste měli vy jako režisér a jaký podíl měli herci?

Pavel Panenka: Ty postavy hodně určuje text. Tahle parta má dost šťastnou povahu v tom, že herečky i herci jsou charakterově tak výrazní, že si role sami přidělili. Já už jsem v podstatě dostal hotové obsazení a byl jsem rád, jak je to obsazené. Až na ten problém s chlapem obsazeným v ženské roli, který v té hře být nemá. Má to opravdu být pro diváka překvapení, a ono už od začátku není. Ale zase z toho vzniká komika jiného druhu a má to své výhody.

A když jsme u toho chlapa... Velmi dobře chodil na podpatcích! Dostal tuto roli díky tomu nebo se to naopak naučil kvůli roli?

Kateřina Fedáková: Dostal tu roli proto, že má nejhezčí nohy! A je to opravdu talent. Naučil se v tom chodit velmi rychle – samozřejmě s pomocí našich dam.

Na režii jste se podíleli všichni?

Pavel Panenka: Ano. Nechci z toho utíkat, ale pravda je, že skutečného režiséra bychom potřebovali.

Jak dlouho a jak tvrdě jste zkoušeli?

Pavel Panenka: Trvalo to zhruba rok od chvíle, kdy jsme si řekli, že začneme, až do

Zatím se ženy spokojeně krmí, kočka Amálka také, nevědíce však, že za pár okamžiků budou považovat právě tento pokrm otávený, což však nebyla pravda. Využije toho žena Majerová?

premiéry. Ale „tvrdě“ jsme zkoušeli asi čtyři měsíce. Toto je v podstatě první repríza.

Jak moc jste improvizovali?

Kateřina Fedáková: Od původního textu jsme se odchýlili hodně, ale pak jsme to přepsali a drželi jsme se toho nového scénáře. Když se člověk něco naučí, tak si to musí pamatovat. Ale je pravda, že hodně gagů je našich.

Třeba ty narážky na Louny?

Kateřina Fedáková: Tak ty tam byly vyloženy jenom dneska... To je ale jenom jedna dvě narážky během hry. Dneska se třeba zlomil špunt.

To neměl?

Kateřina Fedáková: Ne! To jsme improvizovali. Právě proto tam byly i ty Louny. (Že my nejsme jednou zticha... Mohlo to vypadat jako záměr, a teď jsme za nemehla.)

Která z postav si myslíte, že je nejnesitelnější?

Kateřina Fedáková: No, Majerová! Ta přece zabila všechny ty chlapy. Celou dobu to vypadá, že je v pohodě, ale nakonec se divák dozví, že to je největší svině. (Dohadují se.) Pro mě ne. Pro mě to není Majerová! Holka s kočkou! To je čůza! A Franta! Ne, mně nejvíc vadí ta kočka. Jo, Amálka, ta kočka, ta nás štvě od začátku, to je ta největší svině!

OSOBY A OBSAZENÍ:

Majerová: Eva Vinterová

Dámy: Ivana Ešlerová, Stanislava Mrázová, Kateřina Fedáková, Zdeňka Ježková, Hana Plšková, Michal Ježek

Franta: František Stolarík

Scéna: kolektiv souboru

Světla, zvuk, režie: Pavel Panenka

Divadelní soubor Havlíček Neratovice: Odjezd nejistý

Trochu romantická komedie s obsahem milosrdných lží, nutných k udržení vzájemných vztahů, ba i plnění tajných přání milujících se partnerů, navíc ochucena laskavým humorem dalších strůjců životních překvapení. Slovo režiséra: „Někdy i dobře vychlazená limonáda může příjemně osvěžit.“

V rytmu valčíku, tóny typicky francouzského akordeonu, který si díky populárním výjevům z filmů představujeme v rukou poblíž Eiffelovy věže se potloukajícího mima s bagetou v podpaží, začíná francouzská romantická komedie *Odjezd nejistý* (Faux départ).

Odile a Jean, pár v letech, se pohybují někde mezi bytem v rušné Paříži a domem na malebném venkově, což je jablkem jejich místy roztomilého a vtipného sváru. Zatímco Jean úzkostlivě lpí na každém detailu, který by mohl pro sebe a tím i pro svou milovanou „na chalupě“ vylepšit, Odile si je jistá ve městě, které je se vším tím ruchem a možnostmi jejím živlem; proto se uchyluje k mírným půvabným manipulacím, aby odjezd co nejvíce oddálila. To ale ještě netuší, že s vydatnou pomocí své vykutálené švagrové Marie-Claire a nové nájemnice Diany nastartuje nezastavitelný vlak dlouho zadržovaných a potlačovaných emocí. Vzдор, byť neslyšíme (znovu opakují, že se jedná o francouzskou komedii) krivého slova, vyznačující se nechutí opustit byt, se stane snem o velkém návratu k dávno opuštěné lásce – divadlu, a tím k sebenaplnění.

Čtveřice protagonistů si vedla především v první půlce skvěle. Představitelka Odile (Marie Živná) ve svých vyšších polohách sice trochu připomínala Aťku Janouškovou, ale to pouze v dobrém a ku prospěchu věci. S paralelou se včelkou

Milující se pár na prahu osudového rozhodnutí. Dojde k naplnění neuskutečněných tužeb a snů obou hrdinů?

Májou člověku přišla už tak velmi sympatická dáma ještě mnohem milejší. V nejlepších chvílích hry, při rozhovorech o divadle obecně, jsem si uvědomil, jak moc uvěřitelně se svých rolí herci chopili: v nestřežených okamžicích jsem si říkal, jak by bylo hezké, kdyby všichni měli takový přehled a nebavili se na veřejnosti o nemocech a limonádových seriálech.

S blížící se přestávkou se ovšem pro-

jevil neduh francouzské komedie v oči vidně velice málo redukovaném podání. Tam, kde britskému humoru stačí ke vděčnému obecenství pointa rozhovoru, francouzská napoleonská rozpínavost sází na nekonečný proud téměř zbytečných vět, ujištění a opisných tvarů. Při všech superlativech, v nichž bych chtěl o *Odjezdu nejistém* mluvit, také nemohu zapomenout na neskutečně zdoluhavé

Odile Marmionová (Maruška Živná) stojí před rozhodnutím, zda být poslušnou manželkou, nebo dobýt divadelní svět.

Marie-Claire (vlevo) sestra Jeana Marmiona a zároveň nejlepší přítelkyně Odile. Nerozlučná intrikářská dvojka.

Studentka herectví Diana (Soňa Šlégrová) nacvičuje svou vysněnou divadelní roli, což si opravdu užívá.

telefonáty, v nichž slyšíme mluvit samozřejmě pouze herce na scéně, ale v podstatě až v ohavně často nekonečných „sebedialozích“ („Cože, že říkáte, že se mám jít léčit? Cože?“).

I přes osvěžení, které do představení vnesla postava Diany a s ní spojený zvrat odbytý bravurně a bez kliše, po pauze byl neduh dokonán. S přibývajícími scénami, kdy se stále dokola pouze vzpomíná, docházel hercům poněkud dech a vleklost dialogů se zdála být nesnesitelná. Čekání na dlouho předpokládané rozuzlení se zdálo nekonečné - stejně jako málokdy obměňovaný intermezzo valčík. Jeho pouťový akordeon působil mnohdy až nemístně.

Co se týče těchto neduhů, pevně věřím, že se jedná především o chybu ve škrtnutí textu další z upovídáných francouzských konverzačních komedií. Herce výkony se však nedostaly do křeče, ačkoliv se hercům ke konci občas zamožtal jazyk (v té přehršli slov se není čemu divit). Neratovičtí předvedli v Lounech sympatický výkon a konečně mi vysvětlili, co se tím myslí, když se řekne laskavý humor.

V konečném důsledku tak byli diváci v Lounech svědky nevyvážené podívané se sympatickými herci a dobře zvládnutými charaktery. Pozvolný úpadek zájmu diváka s pokročilejšími stádii hry měla na svědomí přílišná upovídání a množství až parazitních slov.

Odile a Diana si od první chvíle padnou do oka, což vede Odile k přehodnocení svých priorit.

HODNOCENÍ POROTY

Hodnocení poroty se nejprve ujal **Jaroslav Kodeš**, který v úvodu zhodnotil, že soubor si vybral vcelku obtížný repertoár, neboť text inscenace neodpovídal věku herců. Nicméně zkušený soubor se s tímto popasoval velmi dobře, neboť text byl velmi vhodně upravený tak, aby to souboru sedlo, a také je to na hře velmi cítit. Tento porotce taktéž uvedl, že soubor odvedl obrovský kus práce. Je zřejmé, že souboru sedí lehké konverzační komedie, obzvláště představitelku Odile Marmionové Marušku Živnou vyzdvihl za pochopení vztahu mezi hlavními postavami a jeho provedení. Odbočkou, která pobavila všechny přítomné, byl povzdech nad rekvizitou, kterou postava Jeana Marmiona lepila model venkovského domečku, kdy bylo použito lepidlo v tubě, na což herec František Živný, jenž postavu hrál, reagoval tím, že mu někdo ztratil štětec, kterým měl znázornit lepení. Odpověď, že je to jeho rekvizita a on by se o ní měl starat, na sebe nenechala dlouho čekat! Samozřejmě byla doprovázena smíchem. Výtkami postavě Jeana byly především jeho nedostatečná dominance v úvodu představení a nedostatečná razantnost, když prohlašuje, jak moc je rozčilen, ale toto z jeho provedení vůbec nečísí. Kodeš souboru vyčetl, že hra je moc plynulá a obsahuje velmi málo vrcholů, což je škoda, neboť právě po tom divák touží. Bez výhrad se neobešla ani představitelka Marie-Claire, již bylo řečeno, že „méně znamená více“, respektive že by měla trochu zvolnit s přehráváním některých pasáží. Pro celkový dojem z představení byly rušivé i prostoje mezi scénami, některé byly příliš dlouhé a diváky rušily. K rekvizitám toho moc říci nešlo, snad jen nesoulad v tom, že na používají jako re-

kvizity souběžně francouzský deník Le Figaro a knížky úplně opačného rázu.

Romana Tůmová zhodnotila výkon souboru jako představení, které ji bavilo, ale zároveň vlastně ani nebavilo, podobnou tezi, že méně je někdy více, tentokrát uvedla ke kostýmům souboru, protože jich bylo zbytečně moc. Co tuto porotkyni velmi rušilo, bylo dekor na zdech, dle jejího mínění se absolutně nehodil k dalším rekvizitám, a hlavně se jí nelíbil nesoulad v tom, že celý život je postava Odile nešťastná, ale dokáže žít v interiéru s růžemi. Souboru tedy doporučila zjednodušit kostýmy a - stejně jako předchozí porotce - zkrátit pauzy mezi scénami.

Následovalo hodnocení paní **Petry Kohoutové**, která nejprve vypíchla, že soubor má obrovskou zkušenost s tím, co a jak postavit, jak co říct, co a jak udělat. Snad by jen porušila tu lineárnost, tedy jak řekl pan Kodeš, zakomponovat více vrcholů do děje, aby se divák nenudil. Víceméně stejně jako předešní porotci doporučila zjednodušit kostýmy, a tím zrychlit celou hru, dokonce souboru poradila, aby poslední dvě stříhnuté scény sloučil v jednu.

Pan profesor Císař prohlásil, že co mělo být řečeno, již řečeno bylo, a na české poměry takovýto bulvár byl velmi slušně zinscenován, a to na vysoké úrovni. Soubor se oprostil od zbytečného zakomponování psychologických elementů, jak to dělají jiné soubory v České republice, a odvedl tedy velmi slušnou práci.

Nakonec promluvil **doktor Strotzer**, který volal hlavně po zrychlení inscenace, také souboru doporučil spojit některé scény v jednu. Co se mu velmi nezdálo, byl věk představitelů a jejich možnost onemocnět příušnicemi, tím prý potvrdili, jak moc se

tento text k daným představitelům nehodí. František, jakožto Jean, by mohl více jednat slovem tak, aby byl přirozenější. Na druhou stranu dámská část souboru doktora Strotzera velmi mile potěšila.

Reakce souboru na hodnocení poroty na sebe nenechaly dlouho čekat, vesměs ve všech bodech pan režisér Šára s porotou souhlasil, snad jen dodal, že se zkrátka snažili udělat „limonádu, která je trochu požitelná“.

Jean Marmion a jeho největší koníček, přestavba chaty na venkovské sídlo.

Nonšalantní svobodná dáma Marie-Claire jako šedá eminence celého příběhu.

ROZHOVOR

Rozhovor se souborem se nesl v celkem vřelém duchu, když jsem ovšem upozornil, že se jedná o náš lehce bulvární občasník, tak všichni zpozorněli a někdo dodal, že jsou lehce násilničtí a že si na mě budou dávat pozor (smích).

První otázka byla nasnadě - jak dlouho hru zkoušeli?

Hru jsme zkoušeli zhruba rok, zato ne moc intenzivním způsobem, třeba přes prázdniny (letní, pozn. red.) jsme nezkoušeli vůbec. Spíše tedy během jarních a podzimních měsíců.

Nemohl jsem si nechat ujít otázku na Františka Živného, jako na jediného muže, jak se mu se ženami zkoušelo a hrálo?

(Smích) ... Maruška je moje žena a Soňa dcera, takže je to víceméně rodinný podnik.

Když jsem dodal, že je tedy utlačován nejen na jevišti, ale i doma, odpověď byla jasná: Asi tak!

Co vedlo soubor k výběru této hry?

No ono je to vcelku logické, hledali jsme inscenaci, která odpovídá počtu našeho souboru, který je teď momentálně takový menší a je nás míň hrajících.

Musel jsem se také zeptat na to, zda scénář podlehl nějaké úpravě oproti originálu uvedenému v roce 2004, načež se mi dostala odpověď od samotného režiséra, pana Milana Šáry.

Marie-Claire naznačuje svému bratrovi Jeanovi, že je občas poněkud sobecký ve vztahu s Dianou, ten to však těžko dokáže pochopit.

Budeme se bavit o textu, protože představení samotné jsme nikdy neviděli. Jediné, co jsme viděli, bylo několik obrázků z představení ve Francii. Co se týče textu, ten jsme dosti dlouho upravovali, zhruba 2 měsíce jsme škrtali a upravovali text tak, aby vyhovoval našim možnostem, protože když jsme ho poprvé přečetli, tak se nám to zdálo zdlouhavý a málo vtipný. Když jsme text našli, objevily se dva zásadní problémy, nejprve to byly střihy, které jsme vyplnili muzikou, se kterou přišel náš zvukař a která je naprosto úžasná. A potom to byl konec, kdy v originále manžel navštíví manželku v divadle s kytkou, a abychom tedy nemuseli měnit celou scénu, tak jsme konec předělali.

Nemohl jsem si odpustit otázku na perličky ze zkoušení.

No, těch by byla spousta, ale teď si momentálně nemůžeme vzpomenout (smích).

Jak se vám líbí zdejší divadlo, už jste tu někdy hráli?

Jéje, už několikrát jsme tu hráli, a moc se nám tu líbí. Ale rozmístění šaten v několika patrech je opravdu proti přírodě.

Nakonec jsem se musel zeptat, jak jsou spokojeni s výkonem, který v pátek předvedli.

No, moc ne, nikdy se sebou nejsme spokojeni, vždycky říkáme „ježíš, tohle jsem měla udělat tak a to tak“, a pak se tomu všichni chechtáme, co jsme tam udělali za blbiny.

OSOBY A OBSAZENÍ:

Odile Marmionová: Marie Živná

Jean Marmion její manžel: František Živný

Marie - Clarie jeho sestra: Marie Fárová

Diana studentka herectví: Soňa Šlégrová

Režie: Milan Šára

Světla a zvuk: Jiří Langer

Text sleduje: Jitka Kuglerová

Inspice: Vlasta Šárová

Scéna a kostýmy: Miroslav Král j.h.

Techn. spolupráce: Luboš Šlégr, Pavel Skála

Překlad: Jan Cimický

Petr Pidrman nejen o moderování

Zda je jiné vystupovat na předhlídce divadelních souborů, kterou hodnotí porota, či na běžném představení, zhodnotí v rozhovoru slavný moderátor loňských ročníků.

Píďo, kolem Lounského divadlení ses začal pohybovat jako redaktor časopisu Zrcadlení, později ses ukázal na festivalu jako moderátor ve dvojici s Pájou Umhöhovou. Letos vás však nahradí někdo jiný a ty se Divadlení zúčastníš dokonce jako herec v představení Když básník, tak prokletý. Co ti moderování této divadelní akce přineslo? Vnímáš to třeba jinak než moderování například koncertu nebo plesu? Přeci jen je to akce jiného rozsahu.

Hóňo, role moderátora Divadlení mi především pomohla nebát se improvizace, protože předtím jsem s Pavlou nic neuváděl a moc jsem netušil, co od ní čekat. Ale naštěstí jsme spolu hráli v souboru MHD Louny a v Rádobydivadle Klapý, dá se tedy říct, že napojení jsme už na sebe byli. Já už jsem zkušenosti měl, ale Pavlu jsem se na to snažil připravit a musím říct, že docela úspěšně. Složitě to bylo především v té přípravě, protože jsme se snažili najít nějaké pojítko mezi všemi představeními, aby každý náš výstup byl nějak tematický. Také je náročné a hezké to, že se během Divadlení pořád dějí různé věci a je potřeba na ně reagovat nebo třeba jen informovat diváky o tom, že nějaký porotce nedorazil a podobně. Také je potřeba si dávat pozor na jména, o tom by zase mohla vyprávět Pavla. A také je důležité zmiňovat divácké hlasování, a to před každým představením, musíme stále počítat s tím, že někteří diváci nejdou na všechna představení.

Jak probíhaly vaše přípravy? Mám tím na mysli, zdali jste si psali scénáře, vymýšleli fóry předem, nebo spíše převažovala tebou zmíněná improvizace, čeho bylo více? Chápu, že moderátor musí umět reagovat na diváky, kterým je na Divadlení poněkud blíže, tedy alespoň mně osobně to tak vždy přišlo, ale možná to mám zkreslené, protože jsem na Divadlení skoro vždy seděl v první řadě a fotil pro tento bulletin.

Zpočátku jsme si chtěli napsat pevné scénáře, ale nakonec jsme skončili u „bodá-

Slavné moderátorské duo loňských ročníků, Pavla Umhöhová a Petr Pidrman, je na dnešním Divadlení již minulostí, moderátorskou štafetu zpět převzala Milena Syrovátková.

ku“. Tedy napsali jsme si, co přesně musíme divákům říct a připomenout (představení poroty, divácké hlasování, sponzory apod.), a potom i něco o souboru. Jak jsem již říkal, chtěli jsme si každé uvádění Divadlení připravit jako tematické, ale vzhledem k naší vytíženosti jsme se sešli asi dva týdny předem, abychom si řekli nápady, a potom těsně před Divadlením s tím, že to nějak dopadne. Takže ty povinné informace jsme si dali dohromady a různé vtípky jsme vymýšleli buď těsně před přehlídkou, nebo dokonce před představením, což už je dost pozdě. Je pravda, že divák Lounského divadlení je jiný než publikum na plesu nebo koncertě, a to především v tom, že většina hlediště divadlu opravdu rozumí a přišli podpořit nejen amatérské herce, ale myslím si, že i moderátory, a ta podpora je před každým představením, kdy je moderátor nervózní, opravdu znát.

Nechceš tím snad říct, že publikum koncertů koncertům nerozumí a publikum plesů nerozumí plesům? :-)

Vzpomeneš si třeba na nějakou vtipnou historku z moderování Divadlení?

To ne, ale například na koncert i na ples jdou lidé za jiným účelem než poslouchat moderátora. Ten má za úkol diváka provést večerem a na Divadlení je navíc to, že hod-

ně lidí v hledišti nás zná a troufnu si i tvrdit, že jsou zvědaví, jak se nám uvádění povede. Dokonce si myslím, že se najde pár lidí, kteří čekají, že se nám něco nepovede, to se třeba na koncertě vážné hudby moc nehodí. Nicméně nejvtipnější věci vznikají na poslední chvíli. Třeba když si Pavla popletla právě jména ředitele divadla a principála Rádobydivadla Klapý. Je fakt, že to uváděla naprosto poprvé, takže ji patrně přemohla tréma a jména Vladimír a Ladislav si jsou docela podobná, a to je potom docela dřina udržet tuto situaci ve vtipu, ale jak jsem již říkal, diváci Divadlení jsou shovívaví, a z tohoto trapasu jsme potom mohli čerpat vtipy po zbytek festivalu.

Z redaktora na moderátora, nyní budeš i jako herec soutěžit. Jak se těšíš na Divadlení? Jsou ty pocity jiné než před normálním představením?

Nehraji s MHDčkem na Divadlení poprvé. Asi před třemi roky jsme hráli Všechno na zahradě. Samosebou je to jiné hraní než klasická repríza, protože se na nás najednou dívají lidé, kteří divadlu rozumí a dají nám pětnou vazbu. Myslím si, že to je pro hereckou práci velmi důležité.

Děkuji za rozhovor. Dílo tvé, ať se podaří!

Prodloužená
záruka

Pojištění počítačů
a elektroniky

Záchrana
dat

Splátkový
prodej

Pozáruční servis
notebooků a tabletů

Servisní balíčky
pro počítače

Sestavování
počítačů

WT servis

CZC.CZ

rozumíme vám i elektronice

Mírové náměstí 128, Louny, www.wt-servis.cz, obchod@wt-servis.cz

MINIGOLF LOUNY

Místo, kde najdeš přátele...

HUSOVA 606, LOUNY
tel./fax: 415 652 433

otevřeno:

pondělí až pátek:

8,00 - 12,00 a 12,30 - 17,00

sobota: 8,00 - 11,00

BARVY • LAKY

TAPETY • STROPNICE

- široký sortiment
- míchání barev včetně autolaků
- doplňkový sortiment
- dárkové zboží
- obrazy

www.pavlik-barvy.cz

ADART komunikační
agentura

hledáme talenty

pro

marketingovou komunikaci

grafika, copywriting, blog, sociální sítě, weby...

Myslíte si, že jste to právě vy?

kontaktujte nás na:

adart@adart-reklama.cz

JIŽ **22** LET
POMÁHÁME
FIRMÁM
KOMUNIKOVAT.

lunovrat
občanské sdružení

POŘADATEL KULTURNÍCH AKCÍ

pořadatel tradiční přehlídky lounských hudebních uskupení - ANTIKOTEL

podzimních minifestivalů MEZI STROMY FEST a PODZIM V LOUNECH

spolupracovník redakce ZRCADLENÍ

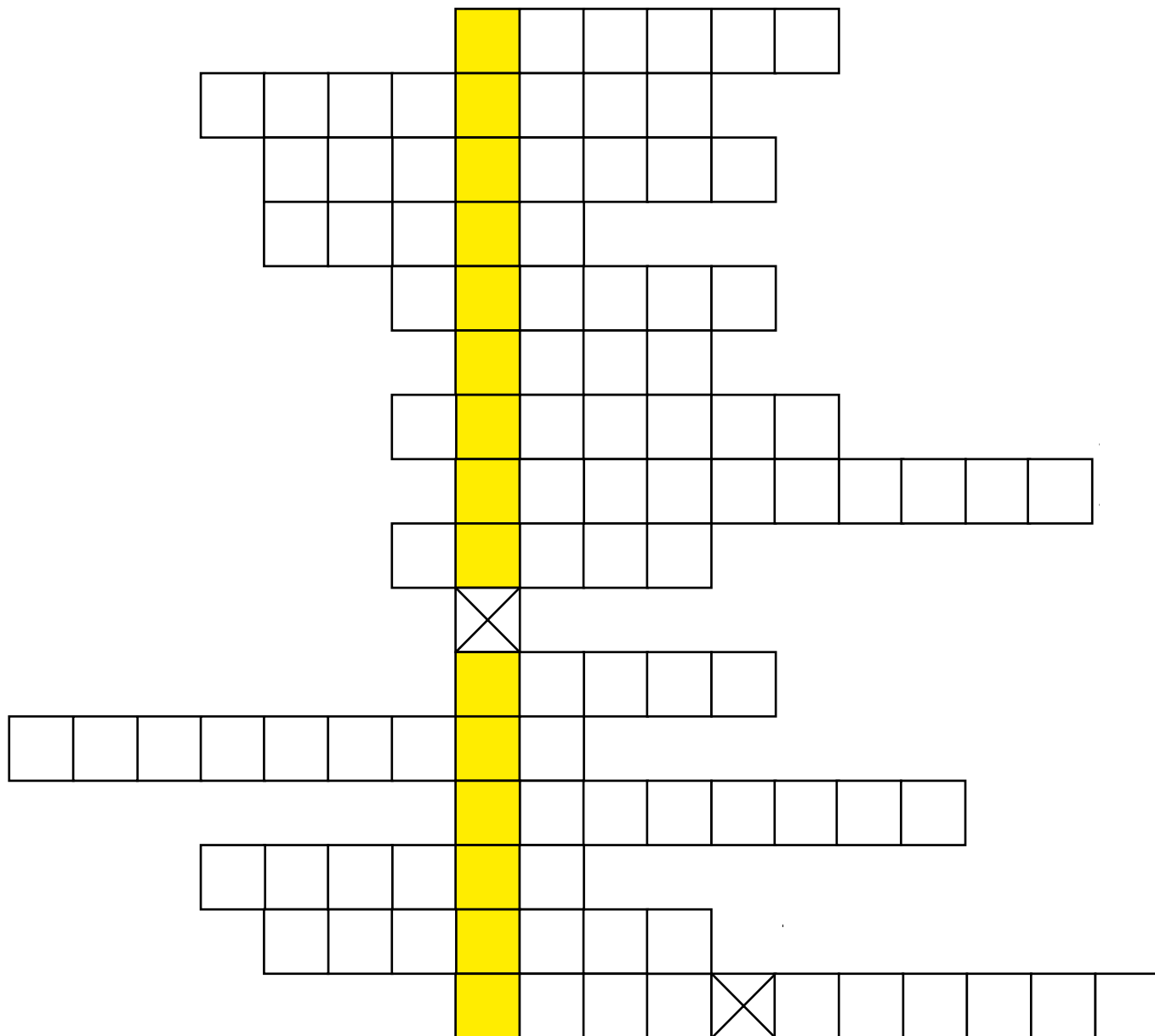
spolupořadatel ČIŠTĚNÍ BŘEHU OHŘE

a další...

www.lunovrat.cz

Pro chytré hlavy

1. Příjmení ředitele Vrchlického divadla. 2. Jméno ředitele Vrchlického divadla. 3. Část názvu představení pardubického souboru. 4. Divadlo Navenek... 5. Část názvu druhého představení přehlídky. 6. Divadlo ... Pardubice. 7. Název postoloprtského souboru. 8. Z jakého města přijel divadelní soubor Havlíček? 9. Příjmení porotce s nejvíce tituly. 10. Jaké slovo se Vám vybaví, když Eva Holubová řekne: „Rozmohl se nám tady takový nešvar.“ 11. ... pokoj. 12. Příjmení dramaturgyně Karlovarského městského divadla. 13. Ve kterém městě se koná přehlídka, na kterou může porota doporučit vítězné představení? 14. Herecký prostor naproti hledišti. 15., tak prokletý

MĚSTSKÁ
KNIHOVNA
LOUNY

